

Kerekasztal-beszélgetés a labdarúgásról

Futball-labda az Olimpuszon

Aki egyáltalán kételkedett benne, az idei muniálion beláthatta: a labdarúgás világhatalom, s komolyan kell szólni róla. A világ legfontosabb mellék dologával számolnak a politikusok és a közgazdászok, a tudósok és a kereskedők. Ez érthető is, mert sokféle érdek fűződik hozzá. Mai számunkban mi is a labdarúgással mint világhatalommal foglalkozunk: úgy szerveztük meg a kerekasztal-beszélgetést, hogy minél több oldalról világítsuk meg a kérdést. Ezért meghívtuk Dragan BOSNAJAKOT, a Vojvodina labdarúgó-csapat és az utánpótlás Európa-bajnok csapat játékosát, Hugó RUSEVLJANT, a Novi Sad SZAKVEZETŐJÉT, aki szövetségi kapitány is volt, HÓDI Sándort, az adai Polisje PSZICHOLOGUSÁT, AROK Ferencet, a szabadkai Népszínház MŰVÉSZÉT és egy vérbeli SZURKOLÓT, MEZEI Sándort, a szabadkai Solid cipőbolt üzletvezetőjét, azzal a céllal, hogy beszéljünk a labdarúgásról — komolyan. A mintegy háromórás beszélgetést AROK Ferenc, sportrovatunk munkatársa vezette. Helyhiány miatt, az egyébként pezsgő, nézeteltérésekben is bővelkedő kerekasztal-beszélgetésnek csak egy részét közölhetjük.

Az ember azonosítja magát a győzelemmel

A. F.: A labdarúgó VB olyan óriási tömegeket mozgatót meg, amelynekhez hasonlólt legfeljebb világhatalom, esetleg egy Mars-utazás állít talpra. Miért ilyen népszerű ez a játék? Miért vonzza az embereket minden szombat vagy vasárnap délután a lelátókra?

A SZAKVEZETŐ: Talán kezdjük azzal, hogy a stadionba azért jönnek az emberek, hogy ott legyenek a szintéren... A futball érdekes játék, van benne harc, lehet érte lelkesedni, kiabálni belőle... magában foglalja az életnek szinte minden megnyilvánulását. Azért népszerű, mert a tömegek sportja. Elég hozzá egy labda meg egy kis tér... A futballról mindenütt beszélnek, s a fodrász, a kifutó, az építőmunkás, a mérnök, a miniszter között ebből a szempontból nincs különbség. Hogy legfőképpen a nagy csapatoknak szurkolnak, senkit se lepjen meg: az ember azonosítja magát a győzelemmel, s a nagy csapatok többször szereznek neki örömet. A mindennapi életben úgyis sokkal több kiabálás jut neki, mint öröm, de erről talán más többször mondhatna.

A SZURKOLÓ: Összintén válasszunk? A stadion külön világ. Mert az életben én foglalkozom az emberekkel, kinn meg úgy érzem az emberek foglalkoznak velem. Nekem mindennap rengeteg embert ki kell szolgálnom, eltűnöm a szeszélyekből. Nem mondom, hogy nem idegesít, ha egy játékos nem úgy futballozik, ahogy én elképzelem, de ha ki megyek a stadionba, valahogy jelképek megnyugszom... (Közbeszólás) A hangjáról ítélem jól szurkolok... — En vagyok az egyik legvérmesebb szurkoló. Teljes erőmet, lelkeimet beleadom a szurkolásba, úgyhogy meccs után bizony sokszor nincs hangom...

A LABDARÚGÓ: Hogy miért jár ki egy labdarúgó a pályára, amikor nem játszik? Másokat nézni, mert sokkal könnyebb nézni, mint játszani. S többször lehet látni, sokat lehet tanulni is másoktól.

A SZÍNESZ: Engem a küzdelem vonz a stadionba. Az emberek nagy része szórakozni jár oda. A kisebbik része pedig a labdarúgás szépségében, a labdarúgás művészetében akar gyönyörködni.

A PSZICHOLOGUS: Engem is érdekelt, hogy a közönség miért megy a stadionba. Véleményem szerint azért, mert azonosulni szeretne valamivel, valakivel. Ebből következik a játék személyiségformáló hatása, igazalma. Nos, éppen ez az én problémám, ha a sport más állapotról való sennye válik, s ez szép és jó is benne. A versenynek megvan az a jellegzetessége, hogy kitűnő emberi kvalitásokat tudna és kellene is hogy kialakítson. Az elsőbbséget vívott harc után utófény kudarchelyzetek elé állítja a versenyzőket. Mindennapi életünk megkímél bennünket ettől. A versenyző elsődleges problémái

mája tehát, hogy miután elszennvedt első vereségét, számára ez ne jelentsen visszahúzó erőt, ő éppen ebben különbözik másoktól.

Emlékszem egy kezdő sakkozó ismerősömről, aki miután elszennvedt az első vereségeket, felborította a sakkasztalát. Később, amikor megmagyarázták neki, hogy ezt azért nem teheti, csak a gyomra szorult össze, az orrcimpája remegett. Még később már sportszerűen viselte el a vereséget. A nagyon fontos türekepes-

életben is fair playra nevel, támogatja az egészséges önbizalmat, fokokozza az életerőt...

Az emberi kvalitások összecsapása

A SZAKVEZETŐ: Kérdésem lenne ezzel kapcsolatban. De mindenekelőtt egy példát mondának el. Több mint tíz évvel

A labdarúgás háború

ségnek kell kialakulniuk a játékban. En úgy érzem, hogy ma már sokszor eldurvulásokról beszélhetünk. A játék differenciálódása és türekepesége helyett én minőségbeli romlást látok a dologban, a durva agresszió szintjére való süllyedés felé tartunk. Miért van ez így?

A. F.: Nem érthetek egyet ezzel a megfogalmazással. Buyten-dik holland filozófus A futballjáték címmel pszichológiai tanulmányt jelentetett meg. Általá-

A labdarúgás olyan játék, melynek megvan a maga belső és külső értelme, megvan a maga öröme, tágabb dimenziókban a világ szimbóluma lehet, és — elsősorban szereplőit: a nézőket, a játékosokat — érint-hetnek más, nagyobb és komolyabb játékok összefüggéseivel.

nos megállapításai és következtetései nagyon fontosak és érdekesek. A sporttal kapcsolatban például a következőkre hívja fel a figyelmet: „mely, tartós, fontos, mindent átható mindent be-töltő és minden egyebet elnyomó érdeklődésre” arra, hogy „a játékból az ellenfél egyben játszótárs is”. A labdarúgás, általában az emberi játék pedagógiai értéke éppen ebben áll, hogy bajtársaságra, közösségi érzésre, az

ezelőtti egy igen híres pszichológussal voltam a stadionban. Előttünk ült egy mérnök. Amint megkezdődött a mérkőzés, a mérnök felállt, két ujját betette a szájába, fűtött, ordított, szidta a bírót, mindenkit, akit ért. A mérkőzés egyébként botrányos volt; tele szabálytalansággal. A mérnök előtt egy jól öltözött ember ült, és egyszer csak megfordult, és azt mondta: „De kérem, hogy viselkedjék! Maga nem normális!” Erre megcsóvál a pszichológus: „Ó a normális! Ebben az abnormális helyzetben ő viselkedik normálisan. En ő, aki fékez magát, rosszat tesz egészségesnek!”

A labdarúgás háború. Sokan tagadják ezt, én állítom, hogy igenis háború csapatok, klubok, városok, nemzetek, szurkolók között... de bár csak ez lenne a társadalom legnagyobb háborúja... Ne legyen első, második világháború, egyáltalán fegyveres harc. A stadionokban az emberek végül egymásra talál-nak, nemzetek, fajok, barátok-nak össze, feketék, fehérek, sár-gák — mindannyian. Mert a lab-da mindenki által ismert nyelvet beszél. Az embernek, úgy látszik, szüksége van arra, hogy hada-kozzon valakivel, versenyezzon, összeütöközzön, megmutassa, hogy jobb. Ebben a vitában is ezt tes-

A kerekasztal-beszélgetés résztvevői

szük: elmondjuk a magunkét, érveinkkel lövöldözünk egymás-ra, hogy lássák, ki az okosabb, de mégsem verekedünk össze.

A PSZICHOLOGUS: Amikor a stadionban való viselkedést illeti, perdöntő, hogy én mivel is azonosulok ott. Itt jön ismét a kérdés: miért nem mindig a személyiség minőségbeli változását eredményezi, hanem agresszív magatartást vált ki? Miért van ez így? Mert az agresszív játékról, a közönség is agresszív vá-lással. Ha a játék színvo-nalás, s emberi kvalitások csap-nak össze, belőlem is emberi kva-litásokat vált ki. Miért következ-zik be tehát a minőségbeli rom-lás? Véleményem szerint, ez a motiváltság kérdése. Hogy mitől, mivel, hogyan motivált va-laki a játék közben, illetve ver-senyben. Mint mondták is, az életben minden egy nagy játék. Nos, az dönti el a dolgot céd-jainkban mennyire képviseljük

meg nem kezdődött. Utána csak a labdára van gondom, s arra az ellenfele, akire vigyázni kell, az jár az eszemben, amit az edző mondott... De az úgynevezett nagy térmérkőzések szíveseb-ben játszanék, mint bajnoki meccsek...

Tartományunkban 476 klub működik, ezeknek 22 235 igazolt felnőtt játékosuk van. A 368 if-jusági klubegyesületben, 2757 játékos, a 145 serdülő csapatban pedig 3112 kis futballista rugja a labdát. A 432 gyári aktív 7199, a 156 falusi aktív pedig 3727 amatőr labdarúgót számlál. Az általános iskolák 361 együtt tesse 6811, a középiskolák 196 sa-pata 2721 és a 29 főiskolák együtt tes 326 játékosot tartott nyilván 1977-ben.

A SZÍNESZ: Ezen a ponton kell bekapcsolódnom ismét. — Minden előadásom előtt — noha évente 100—150 főlépésem van — borzasztóan félek. Ezt mi úgy nevezzük, hogy alkotói láz.

A. F.: A sikertelenségtől félsz? A SZÍNESZ: Nem. Mert bízom magamban. Hivatásomból köveik-kezik, hogy hatnom kell az egyébként nagyon különböző kö-zönségre, el kell hitetnem vele, amit játszom.

A SZAKVEZETŐ: Tehát győ-zni kell, nemde?

A SZÍNESZ: A magunk mód-ján győznünk kell. Magunkkal kell ragadnunk a közönséget. Hogy élje át, élvezze a játékot. Mert, hiszen játékról van szó. Ez a helyzet az élsportolóval is. Óriási felelősségérzetről van szó: a jóra, a tökéletesre kell töre-kedni. Tulajdonképpen ez a mű-vészet és alabdarúgás közötti ha-sonlóság. Minden lépésem fon-tos, minden, amit teszek.

A. F.: A labdarúgó a közön-ségnek játszik?

A JÁTEKOS: Mindenekelőtt a győzelemért. De örülök, ha a közönség meg van elégedve a játékkal, a csapattal.

A. F.: Akkor pedig az a fon-tos, hogyan lehet fokozni az ér-tékeket? ... A nagy játékos szá-mára nem lehet elegendő, hogy például aznap győzött. Valami újat is kell hoznia.

SZÍNESZ: Néztük a mostani világbajnokság nagy meccseit. Egy-egy játékos óriásit játszott, belőtte a vezető gólt, utána azon-ban leváltották — tehát tulaj-donképpen nem ment neki a ját-ék...

Része vagyok a klubnak

A PSZICHOLOGUS: A győzelemre, a jó színész teljesítmény-re alkalmassá kell válnom. A sportról vagy az alkotás bármely területéről van szó, az a kérdés, hogy ebbe mennyit fektettem be-le. Mennyit vállaltok? De lássuk csak, hogy mi is áll a motivált-ság hátterében.

A. F.: Különböztesünk meg amatőrismert, dilettantizmust és profizmust. Ezenfelül az anti-sportot is: azt, amit „löttyögve”, szabad időben csinálnak az em-berek. Tehát a motiváltság is legalább négyféle lehet.

A PSZICHOLOGUS: A játékos előtt „ott lebeg, hogy milliókat képvisel”. Tehát általa méretnek le a tömegek ugyancsak tömegek előtt; ez hallatlan motiváltság. Egyben óriási teher. E terhet akkor is vállalja, ha nehézség bi-zonyul — mert nincs más vála-ztása, nincs visszaút. Ha az egész csak pénz kérdése, akkor ez be-nem önzatlanul csakis agressziót válthat ki. Mert minőségileg én nem változhatom, én csak győ-zni akarok: a legjalasabb, a leg-agresszívabb eszközökkel is. Ez

Lehet, hogy különösen hang-zik, de a jelenség és a lényeg viszonyának elemzése során tel-jesen törvényszerű, hogy az em-beri egzisztenciának éppen egy-olyan marginális, „komolyta-lan” jelensége, mint a labdarú-gás, a sport, a játék sokkal töb-bet tud mondani a maga jelen-tésével az élet „komoly” és lé-nyeges dolgairól, mint ahogy eredetileg várná az ember.

A JÁTEKOS: Tény az, hogy minden meccs fontos. De olyan mérkőzésre, mint az Európa-bajnoksági döntő, sokkal jobban felkészüldök... Minden örömet beleadom...

A. F.: Mit érzel, amikor pá-lyára lépsz? Mire gondolsz?

A SZAKVEZETŐ: Van-e cél előtűt?

A JÁTEKOS: Lámpalázam van, de csak addig, amíg a mérkőzés

Kerekasztal-beszélgetés a labdarúgásról

Futball-labda az Olimpuszon

(Folytatás a oldalról)

kicsiben és nagyban egyaránt megfontolta a sport emberi, becsületi szellemét. Azokra a csapatokra, melyek most is győztek rendkívül erős lélektani tömegnyomás nehezedik. A kihullott csapatok esetében pedig még a büntetés is pénz. Tehát ott sem az emberi megvetés szorításában áll át a kudarcot.

A. F.: A sportbeli sikertelenségért, egy elvesztett mérkőzésért nem járhat emberi megvetés, nemde?

A SZURKOLO: A nézőnek sokszor fogalma sincs arról, hogy mit mondanak a játékosnak az öltözőben, milyen feladatot adnak neki. Például, hogy „nyíráj ki!” az ellenfél legjobbját. És a szurkoló megérzi, ha a mérkőzésre előre le van játszva. Jómagam 23 éve nézem a mérkőzéseket, nemrégiben volt, egy olyat láttam, hogy egy idő után felkeltem és elmentem hazra. Pedig ez még velem nem történt meg. Úgy éreztem, hogy a meccs nem reális. És nem is volt az. Mert az eredmény, kérem szépen, már előre meg volt beszélve. Még a féldíó előtt hagyta ott a stadiont, s hazafelé menet számítottam, mi lesz az eredmény. A szomszédomtól aztán megtudtam, a számításom bejött. Ez teljesen tökéletesen a futballisták. Meggyőződésem, hogy az a bizonyos vezető a kérdés előtt az öltözőben a kezdőnek, hogy ezen a mérkőzésen most lazítani kell.

Máskor meg talán úgy szól az utasítás, hogy hajítani kell, meg kell nyernünk a meccset ezért vagy azért... Arok Ferenc, az edző, bizonyára jobban ki tudná e kérdést fejteni...

A. F.: Ha a motiváltságról van szó, akkor szóljunk a szurkolók bennfentességéről is! Ő az igazi, ő beleszól mindent. S a színházban is van olyan, aki afféle bennfentességnek mondható. Mit értünk ezen?

SZURKOLO: Amikor Draganék készültek, én naponta ott voltam velük az edzésen. Szerettem hallgatni heccelődéseiket. Már fejből tudom néha, hogy mit fog csinálni a játékos! Ismerem az egész gárdát. Mindent tudok róluk. Rése vagyok a klubnak. Az életemet adom bele. Évek óta velük lélegzem. Az emberek bejönnek hozzám az üzletbe, néha nincs időm, hogy rendszeresen kiszolgáljak. A tölem hallott lényeges vagy jelentéktelen híreket, a klubról szóló információival szétröppenek, s szájról szájra adják. Néha tesznek is hozzá...

PSZICHOLÓGUS: Lényeges, hogy mi mindent fektetünk a sportba. De nem jó, ha a játékosok pénzésszé válnak, ha arra megy a játék, hogy mint a lottón: kihúzzuk néhányszor a főnyereményt... Ha viszont ez a cél: most győzünk, s megmutatjuk, hogy jobbak vagyunk — ez már emberileg is lényegesen több. Mert nem a pénz lesz a fő hajtóerő. Mert nincs az a óriási összeg, amelynél nagyobbát nem kívánnánk még... Mindent megfertőz a pénz, s így sohasem fogunk arra törekedni, hogy emberi gazdasággal tágítsuk világgunkat, vagy személyiségünkét.

A. F.: Mit gondolnak a jugoszláv labdarúgóklubok közül hányan fizetnek a játékosnak? Mert ez lényeges kérdés.

Hódi Sándor

A PSZICHOLÓGUS: Az adai Pótsje csapatja is fizetett. Míg a többi ember ott áll az esztorgapad mellett, a játékos egész nap lebzsel, mert ő edz, mérkőzőse lesz. Ez a játékos valójában

egy munkáskollektíva tagja, ugyanakkor külön anyagi megbecsülést élvez. Közvetett és közvetlen formában. Nos, ebben az esetben ő becsapja a többieket. Nem az emberi helytállás van előtérben, hogy ugyanis ő képviseli a többieket, hanem azért kap pénzt, hogy játsszon. Nem minden játékos ilyen. A jelenség azonban aggasztó.

A SZAKVEZETŐ: Ez csak a sportban van így?

A PSZICHOLÓGUS: Sajnos, nemcsak ott.

A SZAKVEZETŐ: Például az orvosok: egész nap konferenciáznak, az ember meg ott áll az ajtó előtt, s azt a választ kapja, hogy még nem érnek rá. A labdarúgás csak egyik megnyilvánulása az életnek. Szidjuk a futballistákat, holott a mi hibáinkat tükrözik.

A PSZICHOLÓGUS: Nehezen fér a fejembe, miért nem lehet 40–50 millió ember közül ki szűrni azokat, akikben a sportszenvély vagy a sport vállalása emberileg másképp jut kifejezésre, mint a pénz kérdése? Képtelen a sportszenvély megváltoztatni az emberanyagát?...

A SZAKVEZETŐ: Egy évszortól 18–19 éves korától 28–30 éves koráig játszhat. Egy jó orvos 40–50 évig is orvos lehet. Amíg egy nem sportoló gyermek befeljezi a gimnáziumot, s utána ott van az egyetemen, addig egy évszortól ezt ma már képtelen elérni. Tehát valahol kompenzálnia kell ezt.

Pénz és játék

A PSZICHOLÓGUS: Mikor dobant egy matematikus? Tizenhatszöt éves korában. Mikor dobant egy fizikus? Huszrhúszéves korában. Mikor dobant egy vegyész? Harmincharminke éves korában. Minden bele kell adnia apait-anyait, mind a sportolónak, mind a szakembernek, hogy eljusson egy

rokt menni az operába, előbb megnézem, hogy ki énekel a színházban, hogy ki játszik, ha könyvet veszek a kezemből, megnézem, ki írta. A futballpályára is akkor megyek ki, ha igazi művészek játszóak a meccset. Van, akik csak tombolni járnak a mérkőzésre, de ezeknek is szükségük van színtarra.

Arok Ferenc,

a színészt csak a pénz hajtja, ezt megcsinálni a minőség. Tehát nem lehet eljátszani egy évben tíz szerepet, mikor csak ötöt fogad be az gy.

A. F.: Egyáltalán hogyan alakul ki egy sztár ára, egy színész ára, a festmény ára?

A SZINÉSZ: A pénzben bizonyos fokig kifejeződik az ember értéke. A munkabérlása, jelentősége — bárkirol legyen is szó. Kifejezi a klub, a színház helyzete, céljait is. Például egy kieszélt, céljait veszi a játékosokat, hogy benmaradjon. A színház, hogy Shakespeare-repertoárt készítsen. Olyan színészeket akar, akikre építhet.

A SZINÉSZ: Nagyon sok rossz játékot fizetünk: rossz játékosokat, mert nincsenek sztárok. A sztárokat meg kell fizetni, ahogyan a kiváló orvost, a kiváló művészt, a kiváló szakembert. De ha a pénzét csak a pénz hajtja, ezt megcsinálni a minőség. Tehát nem lehet eljátszani egy évben tíz szerepet, mikor csak ötöt fogad be az gy.

Mezei Sándor, a vérmes szurkoló

A JÁTEKOS: Ennyit vallanak be, de hogy valójában mennyit kap, azt csak a játékos, az edző meg az tudja pontosan, aki adja...

A SZURKOLO: Merem állítani, hogy ez így is van. Mert nézze: ha nekem megvan minden feltételem a fejlődésre és kapok annyit, mint a másik klubban, akkor miért mennék el? Az a másik klub — az százszázalékosan így van — többet ad! Ha egy dínnal is, de többet ad!

A SZAKVEZETŐ: Tudjuk, hogy mit szabad, s azt is, hogy mit nem. A gyakorlat azt mutatja, hogy inkább azt tesszük, amit nem volna szabad. Hozzáállás kérdése. A válogatást nem oldottuk meg. Mert mi a helyzet az amatőr válogatottakkal? Nagyon jó helyeseket érnek el, és a csapatok? Ligás csapataink tagjait hazai klub nem kaphatja meg; nem kereskedhet vele, de amikor jönnek a vevők külföldről, az már más. A legjobbak

A JÁTEKOS: Tizenharmadik. Különböző a szerződésen kívül 140 000-ért kerestem.

A. F.: Mit gondolnak: kik vannak túlfizetve Jugoszláviában — művészek, énekesek, élsportolók, esetleg mások?

A SZURKOLO: Szerintem az élsportolók.

A JÁTEKOS: Az élsportolók.

Hugó Rusevlyan

A SZINÉSZ: Az élsportoló nincs megfizetve; íme egy eklatáns példa: egy jó színész 300 ezren alul nem is áll szóba a filmrendezővel. Ő egy évben megcsinálhat két ilyen filmet, s ugyanakkor dolgozik másutt is... (színháznál, tévénél stb.)

A SZAKVEZETŐ: S negyven évig csinálhatja legalább?

A PSZICHOLÓGUS: A kettő között húzódik meg az úgynevezett könnyű műfaj: minimális befektetéssel súlyos milliókat vesznek fel például a dalénekesek, dalszerzők. Alkottak ezek az emberek valami világraszólót?

A. F.: A Belo dugme állítólag másfél milliót adott útépitésre a múlt évben. Azt akarom mondani, hogy a kis színészeké, kis sztárok, a rossz műdalok előadói 5:1, sőt 18:1 arányban verik az élsportolókat!

A SZURKOLO: Az imént én a dolgok elé vágtam, látom hogy az az igaz, amit Arok mond.

A SZINÉSZ: Eljutottunk oda, hogy megállapítsuk: a teljesítmény adja meg a színészek, az élsportolónak stb. az értékét. De hogyan lehet fokozni a teljesítményt? Mi az, ami fokozza a teljesítményt? A színésznél, a sportolónál az önlévesztést... az önmagába való befektetést... Jó volna, ha ezt is tisztáznánk. Rengeteg a kis színész, a kis futballista. Tehát az adottás folytán lesz valakiből menő színész, élsportoló — az állandó tanulást, munkát követel. Önmagunk állandó továbbfejlesztését... a kifejezőeszközök tökéletesítését a mindig újra való törekvést igényli.

A SZAKVEZETŐ: Egyaránt fontos az anyagi és az erkölcsi stimuláció. Nem lehet egyoldalúan szemlélni a kérdést. Például az én klubom sajátos hozzáállásának köszönheti tartós sikerét. Foglalkozni kell a gyerekekkel, nevelni őket, oktani. Nem hagyhatjuk figyelmen kívül, hogy a sportnak, labdarúgásnak nemcsak a verseny a célja, hanem az, hogy az emberek barátokra leljenek... Az oktató-nevelő munka álljon előtérben... Tulajdonképpen ezért vannak ezek a sportszervezetek.

Sajtó alá rendezte: Arok Ferenc
Lejegyezte: Kolliger Károly

Miert e nagy tömeg?

felismerésig, egy új matematikai rendszerig stb. Ez elvárható a sportoló játéklától is.

A. F.: Mi a célja a tudósnak, amikor elérte a csúcst?

A PSZICHOLÓGUS: Sajnos, abban a pillanatban rendszerint megszűnik kutatónak, tudósnak lenni! Probléma, hogy az ember a Nobel-díj után megváltozik...

A SZURKOLO: Orvos sem lehet mindenki. Jó futballista még kevésbé...

A PSZICHOLÓGUS: Ennyiben, azt hiszem, mégis egyformák...

A. F.: Felmerül a kérdés: csak a pénzért játszik-e a labdarúgó? Van-e más mozgatóerő?

A SZURKOLO: Pénzért is játszik.

A. F.: A profi csapatokban szinte csak azért...

A SZAKVEZETŐ: Jugoszláviában a szervezett labdarúgók két százaléka kap törvényes juttatást. De mi a helyzet az amatőr színjátszásban? A foci tömegsport, az emberek szeretik. Aki viszont profi formában foglalkozik vele, az persze, hogy hasznos akarja — százezrek és milliók — az minőséget vár. Ha el aka-

A. F.: Hogyan reagál a szurkoló, amikor hallja, hogy milyen busás összegeket fizetnek egy-egy emberért?

A SZURKOLO: Dragan Bošnjakot nagyon szeretem, s nagyon sajnálom, amikor eljött Szabadkáról Újvidékre. De amikor láttam, hogy milyen jó kezébe került... hogy milyen nagyot fejlődött, akkor azt gondoltam, hogy én is adtam volna neki ugyanannyit vagy még többet, mint amennyit kapott... Szerintem megérdemelte.

A. F.: Mit érdemelt meg?

A SZURKOLO: Megérdemli a pénzt, amit befektettek. Az a pénz, amit kapott. Hiszem, hogy többet termet, hogy úgy mondjam, mint amennyit kapott.

A. F.: Nyugaton, a profi világban az értékrendnek megvannak a formulái. A piac törvényei ránk nem érvényesek. Nem kereskedünk a játékosokkal, a tisztázatlan viszonyok viszont rákényszerítik a játékosot, hogy áruba bocsássa önmagát.

A SZURKOLO: Meg vagyok róla győződve, hogy Džoni százszázalékosan többet kapott a Partizántól (a Dinamóhoz költött ki a végén), de őt azt mondják, hogy csak ennyit adtak neki!

könnyebben eljutnak Németországba, Franciaországba stb., mint a jugoszláv csapatokba, Moszkából Belgrádba, Zágrábba például. Ilyenek a viszonyok! Ezt megcsinálni a minőség is. A játékos továbbfejlődik, azután pedig ő külföldön értékesíti a társadalmilag befektetett munkát. Csak azért, mert nem akarjuk elismerni a kereslet-kínálat törvényét...

A. F.: Jó lenne hallani arról is — a játékosról — érdemes-e rugni a labdát? Anyagi szempontból.

Dragan Bošnjak

A JÁTEKOS: Erőse! De csak olyan csapatban, amely eredményes.

A. F.: Menyit kerestél tavaly?

A JÁTEKOS: Kétszázhatvenezret.

A. F.: Hányadik volt a csapat?